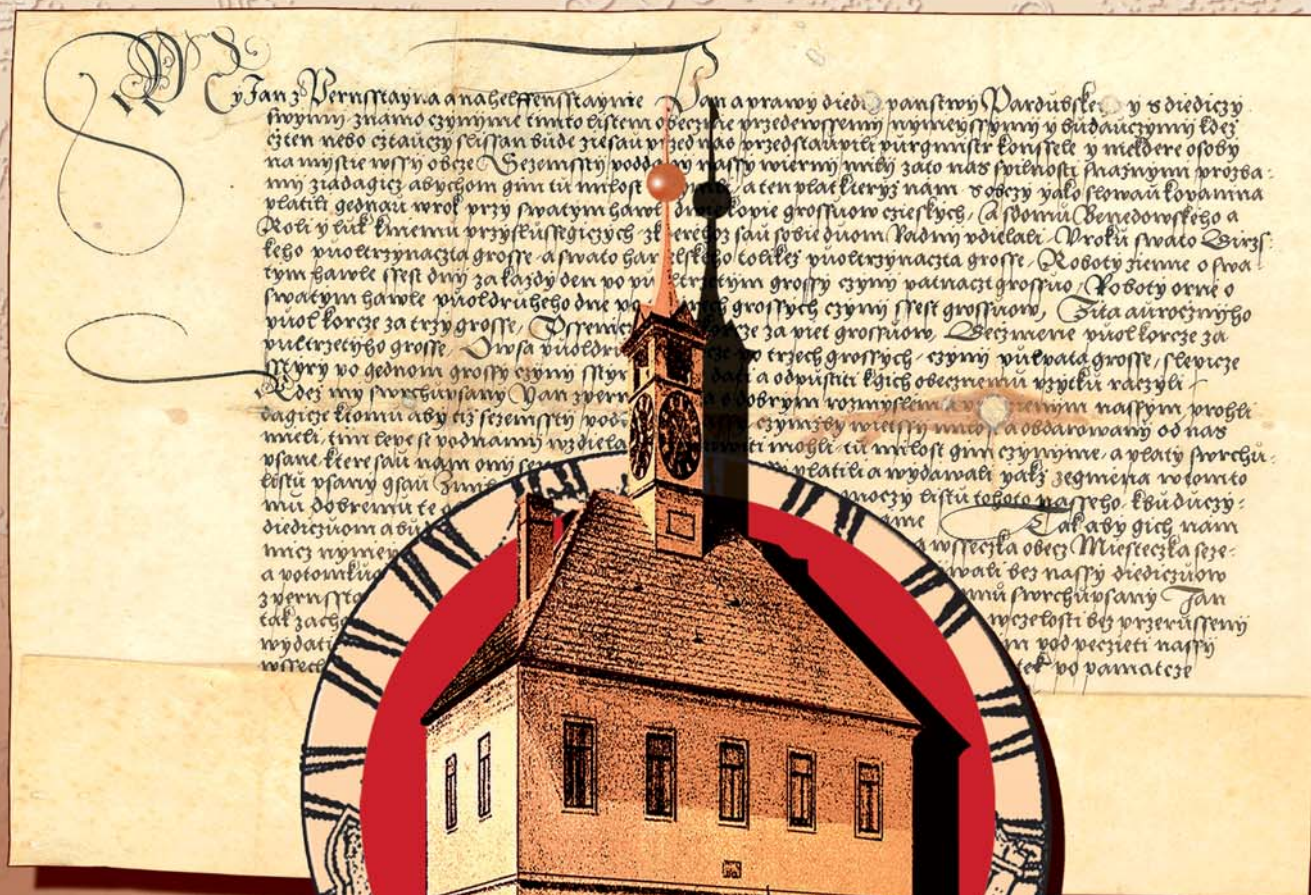

SPECIÁLNI VYDÁNÍ SEZEMICKÝCH NOVIN

1227 780 2007
SEZEMICE

ALFRÉD BARTOŠ

V červnu letošního roku uplyne 65 let od smrti významné osobnosti protifašistického odboje, velitele para-desantu „Silver A“, sezemického občana Alfréda Bartoše.

Alfréd Bartoš se narodil ve Vídni 23. září 1916. Oba jeho rodiče pocházeli ze Sezemic, kam se také všichni vrátili po vzniku Československa. Dětství prožil Freda, jak mu přátelé říkali, v Sezemicích v domě č. p. 140. Zde vychodil i měšťanskou školu. Po absolvování pardubické reálky a Vojenské akademie v Hranicích se vrátil do Pardubic jako poručík jezdeckého.

Když přišla okupace, rozhodl se jako řada dalších důstojníků k odchodu do zahraničí. V květnu 1939 odešel na falešné doklady do Francie. Do června 1939 působil na československém konzulátu v Paříži. Potom vstoupil do cizinecké legie v Tunisu a následně do formující se československé vojenské jednotky v Agde. Za svou bojovou činnost ve Francii v roce 1940 byl vyznamenán vysokým vyznamenáním Francouzským válečným křížem.

Po zhroucení Francie se evakoval na jedné z posledních lodí do Anglie. Tam vstoupil do československého vojska a byl zařazen jako velitel čtyř československých samostatných brigád.

V roce 1941 se jako jeden z prvních přihlásil do zpravodajského kursu v Anglii, prošel parašutistickým výcvikem a stal se velitelem para-skupiny „Silver A“.

28. prosince 1941 kapitán válečného letectva Ron C. Hockey ze 138. letky spolu s druhým pilotem, Kanaďanem F/O Dickem Wilkinem, vyzvedl na letišti Norholt nový čtyřmotorový letoun Halifax, který byl přizpůsoben pro letecké výsadky. Přes nepříliš příznivé počasí se rozhodli okamžitě provést výsadek všech českých skupin. Plně výtížené letadlo krátce po soumraku nabralo kurs na Francii a pak na Německo. Nad Darmstadtem v Německu letoun krátce pronásledovaly dvě německé stíhačky, které ho ale ztratily ve tmě. Pro let nastalo velmi nepříznivé počasí.

Para-skupinu „Silver A“, která byla vysazena v noci z 28. na 29. prosince 1941 nedaleko Senice u Poděbrad, tvořili vedle velitele nadporučíka Bartoše rotmistr Josef Valčík a radiotelegrafista svobodník Jiří Potůček. Skupina byla vybavena vysílačkou s krycím názvem „Libuše“ a vším, co bylo pro vojenskou zpravodajskou činnost v týlu nepřítelů nezbytné. Společně se skupinou „Silver A“ byly ze stejného letadla vysazeny ještě dvě dvoučlenné skupiny „Silver B“ a „Anthropoid“.

Úkolem Alfréda Bartoše, který byl ještě za okupace radiotelegrafickou depeší povýšen na kapitána, bylo koordinovat činnost všech skupin parašutistů, které byly v českých zemích vysazeny z Anglie, navázat spojení s domácími odbojovými organizacemi ÚVOD, Obrana národa, OSVO a řadou dalších, připravit nálet na Škodovy závody v Plzni řízený z Anglie a účastnit se příprav atentátu na zastupujícího říšského protektora v Čechách a na Moravě SS-Obergruppenführera a generála policie Reinharda Heydricha. Radiotelegrafické spojení s Londýnem bylo navázáno z vysílačky, kterou se podařilo skrýt ve strojném lomu Hluboká v Dachově nedaleko obce Ležáky. Před možnými následky atentátu na Heydricha Bartoš však Londýn varoval. Heydrichem rozpoutaný teror a řádění jednotek SS na území protektorátu však smetl všechny argumenty a pochybnosti a bylo definitivně rozhodnuto, že cílem atentátu bude nejhorší kat českých vlastenců, říšský protektor Reinhard Heydrich.

Nelehkým úkolem bylo opatření nových dokladů a sítě úkrytů pro parašutisty. Parašutisté měli sice doklady vystavené v Londýně, a to Bartoš na jméno Emil Sedlák, úředník z Brna, Valčík byl Zdeňkem Touškem z Olomouce a Potůček Josefem Tolarem, učitelem z Brna. Jejich

doklady však zcela neodpovídaly protektorátním předpisům, a proto bylo třeba zajistit nové občanské průkazy, křestní a domovské listy, pracovní knížky a policejní přihlášky. Poté se Bartoš jmenoval Otto Motyčka, z Valčíka se stal Miloslav Šolc a z Potůčka Procházka.

Všechny zprávy, které Bartoš od Valčíka a svých informátorů shromažďoval, předával zašifrované Potůčkovi do lomu, odkud je každou noc vysílala „Libuše“ do Londýna. Depše přijímané z Londýna byly spojkami předávány do Pardubic Bartošovi a tam dešifrovány. Spojení mezi vysílačkou a Pardubicemi obstarávali Adolf Švadlenka, učitelky Malá a Junková, František Valenta, Josef Chrbolka, úředník města Pardubic Luděk Matura, autodopravce Čeněk Bureš a někdy i řidiči nákladních aut lomaře Vaška. O bezpečnost vysílání se staral velitel četnické stanice ve Vrbatově Kostelci vrchní strážmistr Karel Kněz, který v noci hlídkoval kolem lomu, aby byl připraven včas varovat Potůčka.

27. května 1942 byl spáchán atentát na Heydricha. Zúčastnili se ho Gabčík, Kubiš (Anthropoid), Opálka a Valčík.

Vysílačka „Libuše“ měnila místo a byla umístěna ve mlýně mlynáře Jindřicha Švandy z Ležáků. 10. června 1942 byly vyhlazeny Lidice. Zradou Karla Čurdy nastalo zatýkání a popravování všech, kteří s parašutisty spolupracovali. 24. června 1942 byly vyhlazeny Ležáky. Na stopu se dostalo gestapo i členům para-skupiny „Silver A“. 21. června, při pronásledování gestapem, ve zcela bezvýchodné situaci splnil Bartoš to, co slíbil v Londýně před vysazením. Vyřešil beznadějný boj smrtí z vlastní pistole na rohu Smilovy a Sladkovského ulice v Pardubicích. Zemřel jako pravý voják 22. června 1942.

Na Bartošovu skupinu byli ze Sezemic napojeni Vincenc Čihák, který opatřil Bartošovi velmi důležitý plán semtínské Explosie, a Bedřich Schejbal, později popravený na pardubickém Zámečku spolu s matkou Alfréda Bartoše Antonií Bartošovou, se svou matkou Františkou Jiráskovou a mnoha dalšími. Na Zámečku bylo večer 2. července 1942 popraveno na 40 lidí, kteří pomáhali Bartošově skupině.

Svémi životy zaplatili za boj proti okupantům i oba další členové skupiny „Silver A“ Josef Valčík a Jiří Potůček – Tolar pocházející z našich sprátených Břas.

V průběhu války padli i členové posádky letadla Halifax, které provedlo výsadek. Jediným, který přežil, byl Ron C. Hockey, který byl později povýšen na plukovníka a žil ve Skotsku.

Po válce byl kapitán Alfréd Bartoš vyznamenán in memoriam Československým válečným křížem. V současné době je Alfréd Bartoš rozkazem MO ČR č. 72 ze dne 24. 6. 2002 povýšen do hodnosti plukovníka.

V Sezemicích byla Alfrédu Bartošovi odhalena pamětní deska na domě jeho dětství. Letos, při pětadesátém výročí jeho úmrtí, mu město Sezemice odhalí památník, který bude příštím generacím připomínat, jak drahá byla svoboda.

Nehledě na to, že ne vždy v minulosti byla úloha odboje řízeného z Anglie posuzována objektivně, je nespornou pravdou, že stateční lidé – oběti heydrichiády, stateční vojáci – parašutisté a jejich civilní spolupracovníci bojovali a umírali ve víře, že jejich boj nebude marný a svými životy pomohli vykoupit naši svobodu.

Použitá literatura:

- Bartoš J. a kol.: Nedokončené životopisy, Praha 1987
- Vostatek M.: Hrdinná smrt velitele paraskupiny SILVER A, ZKPP, 1992
- Vostatek M.: Npor. Alfréd Bartoš, ZKPP, 1992
- Vostatek M.: Silver B, ZKPP, 1992
- Gottwald K.: Voják Alfréd Bartoš, ZKPP, 1992
- Gottwald K., Jičínský K.: Protifašistický odboj na Pardubicku v letech 1939–1945
- Sedláček J.: Vaše smrt – naše svoboda, ZKKP, 2006
- Ševčík O.: Informace k 55. výročí ukončení II. světové války
- Vlastivědná abeceda dr. Theina, ZKPP, 1990
- Balcar M.: 90. výročí narození Alfréda Bartoše, SN 4-2006
- Archiv Vojenského historického ústavu v Praze – osobní sdělení <http://pes.internet.cz/veda/index/1022796000.html>

MiB 01-07

VÝSTAVA „780 LET SEZEMIC“

Výročí 780 let existence obce, které si Sezemice letos připomínají, je založeno na dochované pergamenové listině z roku 1227, na které je napsána závěť tehdy vlivného velmože Kojaty z Mostu. Kojata odkázal své majetky roztroušené po Čechách a na Moravě několika klášterům a svým služebníkům (rytířům). Mezi odkazovanými majetky se jmenují také Sezemice, které Kojata daroval cisterciáckému klášteru v Sedlci (u pozdější Kutné Hory). Žádný starší písemný dokument o existenci Sezemic se nedochoval. Na výstavě, která bude k onomu historickému výročí obce otevřena ve staré radnici od 16. hodin, uvidí návštěvníci fotokopii této listiny, ale také řadu dalších zajímavostí.

V přízemí budovy radnice se návštěvník dozví, že osídlení Sezemic a okolních obcí začalo už dávno v pravěku. Pravekým zemědělcům toto úrodné území nedaleko krajině dominanty Kunětické hory a poblíž soutoku Loučné a Labe docela vyhovovalo. Obě řeky (a jejich přítoky, jako např. Lodrantka) byly pro praveké pospolitosti důležité – podél nich tehdy vedly hlavní cesty a jimi se šířilo nejenom zboží, ale i zprávy, poznatky atp. Mezi ukázkami dochovaných pravekých archeologických nálezů z okolí Sezemic bude vystavena mimořádná památka: velká nádoba – zásobnice z doby bronzové, zhotovená před zhruba třemi tisíci lety lidmi lužické kultury. Nalezena byla v r. 1933 při těžbě písku „Ve válcích“ u Lukovny a zachráněna díky zásahu sezemického učitele A. Matyse. Zvědaví návštěvníci výstavy se také dovědí něco o historii sezemického ženského

ho cisterciáckého kláštera, který stával u kostela N. Trojice. V tomto kostele se dochovala mj. na západní straně část zdi, kterou odborníci označují jako jeden z nejstarší dokladů raně gotické cihlové zdi v Čechách. Je z doby kolem poloviny 13. století. Díky ekonomickým aktivitám cisterciáků se ze Sezemic stalo městečko (asi na sklonku 14. stol.).

V prvním patře radnice najdou potom návštěvníci ukázky ze vzácných archivních dokumentů. Mimořádnou příležitostí bude vystavení nejstaršího pernéstejnského urbáře ze začátku 16. století, v němž jsou zaznamenány tehdejší poddanské povinnosti sezemických hospodářů. Bude tu několik pergamenových listin, z nichž připomeňme aspoň potvrzení a rozhojnění městských privilegií, které Sezemicům vystavil český král a císař Maxmilián II. r. 1570. Neobvyklou příležitostí bude shlédnutí ukázky iluminovaného sezemického rořádníku (kostelní zpěvník) ze 16. století a dalších dokumentů.

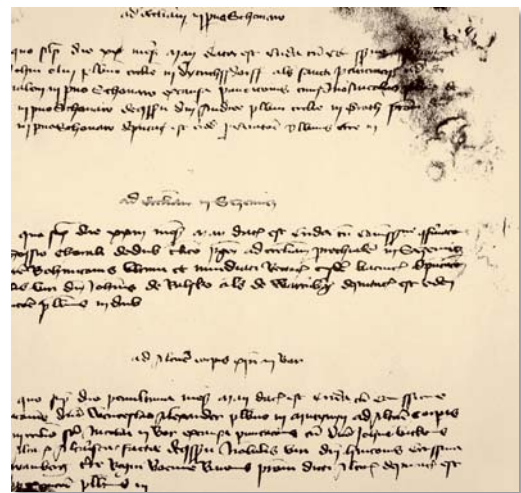
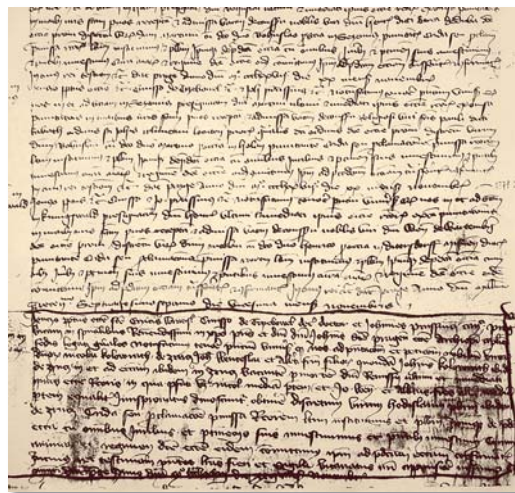
Ve zbývajících dvou místnostech prvního patra radnice se samozřejmě nedá zapomenout na sezemické ševce, pivovar, školu, aspoň na některé významné rodáky, na fotografie starých Sezemic atd.

Ne všechno důležité, co by jistě stálo zato, lze na omezené prostoru ve výstavě ukázat. Buď jak buď, příležitost k připomenutí si historických tradic Sezemic a okolních obcí by si neměl nikdo nechat ujít: pro potěšení a možná i poučení. Bude tu k vidění naše věčná paměť.

PhDr. František Šebek,
ředitel Východočeského muzea v Pardubicích

Křtitelnice z kostela
Nejsvětější Trojice
v Sezemicích
z r. 1612

Ukázky nejstarších listin o Sezemicích z 13. a 16. století uvidíte na výstavě ve staré radnici

Setkání rodáků a příznivců Sezemice

V letošním roce 2007 si město Sezemice připomíná 780 let od svého vzniku. Oslavy budou probíhat od 8. do 20. června 2007. Při této příležitosti proběhne setkání rodáků a příznivců Sezemice dne 16. června 2007. V dopoledních hodinách si jeho účastníci mohou prohlédnout město a okolí. Ve 14.00 hodin je přivítá v městském sále pod radnicí starosta města. Potom bude následovat kulturní program až do pozdních nočních hodin.

V neděli 17. června 2007 bude v sezemickém kostele od 9.00 hodin sloužena mše za všechny rodáky. Odpoledne ve 14.00 hodin bude slavnostně odhalena socha kpt. Bartoše za účasti významných hostů z ČR i ze zahraničí. Město Sezemice srdečně zve všechny rodáky a příznivce na tyto oslavy.

Bohuslav Kopecký, starosta města

Oslavy 780 let města Sezemice

Město Sezemice čekají v následujících dnech velké oslavy. A slavit je opravdu co. Letos je tomu 780 let, kdy se poprvé objevila dochovaná písemná zmínka o tomto městečku. Historie skoro osmi set let je bohatá s řadou dochovaných důležitých materiálů. Je tedy čas se trochu poohlédnout do minulosti, zavzpomínat a také se možná trochu poučit. Nesmí chybět ani příjemné posezení s přáteli a rodáky.

V pátek 8. června odpoledne proběhlo v Městské knihovně již tradiční pasování prvnáčků na rytíře čtenářství.

Sobota 9. června patřila příznivcům divadelního umění. Po několika letech obnovil činnost divadelní spolek J. K. Tyl Sezemice. V 17 hodin a ve 20 hodin čekalo v sále radnice na diváky představení „Marjána Šenkýřka“. Divadelní prkna k Sezemickým vždycky patřila a je moc dobré, že se našla opět, i v dnešní uspěchané době, parta aktivních amatérských divadelníků.

Hlavní oslavy budou probíhat o dalším víkendu:

V SOBOTU 16. ČERVNA

od 9 do 12 hodin si nejenom sezemáci, ale hlavně rodáci, hosté a veřejnost mohou prohlédnout prostory základní školy, mateřské školy, městské knihovny a prostory některých zájmových organizací.

Současně se představí na hřišti TJ Spartak zájmové organizace s ukázkami své činnosti.

Ti, kteří zavítají do Sezemic zdaleka nebo si budou chtít prohlédnout Sezemice a přísloučené obce s průvodcem, budou vítáni od 10 do 12 hodin na nové radnici.

Kromě krátké procházky městem budou k dispozici i mikrobusey.

Od 14 hodin v sále radnice čeká na přítomné zábavný program s podtitulem Sezemice se baví aneb zábavný program pro všechny. Tanec budou střídat pěkné písničky v podání trojice mladých hudebníků – Bylo nás pět. Svým vystoupením potěší všechny přítomné ti nejmenší, děti z mateřské školy. Nebude chybět známá pohádka Sněhurka, tentokrát hudební. O taneční vystoupení se postarají sezemické Neonky a taneční studio Mon-signore. Putování v čase bude protkáno zhruba desítkou známých písniček z muzikálů. Herci Východočeského divadla Pardubice – Dagmar Novotná, Petra Janečková, Martina Sikorová, Milan Němec a Josef Pejchal nám tak připomenou hudební skvosty, například z muzikálů Hellou Dolly, My Fair Lady, Noc na Karlštejně, Malované na skle, Pomáda, Vlasy a další.

Večerní program od 19.30 hodin, také v sále radnice, je vyhrazen pro ty, kteří mají rádi pěkné písničky Martina Maxy a jedinečný humor Zuzany Bubílkové. Necelé dvě hodiny bude o zábavu v Sezemicích rozhodně postaráno. Akustický koncert Martina Maxy aneb S politiky už netančím vystřídá po krátké přestávce sálu skupina KV – BEND. Ta bude hrát a zpívat k tanci i k poslechu do nočních hodin. Zahálet nebude ani hřiště TJ Spartak. Taneční zábava se skupinou DEHET začíná ve 20 hodin.

NEDĚLE 17. ČERVNA

bude velice slavnostní. Po několika letech úsilí se vedení města podařilo zrealizovat projekt, který si zaslouží naši pozornost. Ve 14 hodin před sezemickou radnicí budeme svědky odhalení sochy kpt. Alfreda Bartoše, velitele skupiny Silver A. Tento člověk žil dlouhá léta v Sezemicích a vždy bude jeho, byť krátký, život spojován právě se Sezemicemi. Statečnost jeho i statečnost dalších členů odbojových skupin za II. světové války přijede do Sezemic uctít řada významných hostů nejen z České republiky, ale i ze zahraničí. Pozváni jsou velvyslanci a vojenští přidělenci Kanady, Francie a Velké Británie, paní ministryně obrany, bývalí letci RAF, poslanci, senátoři, vedení Pardubického a Královéhradeckého kraje, vedení města Pardubice, mnoho starostů obcí a měst a další významní hosté z řad armády, bývalých vojáků i občanů. Hymny jednotlivých států zahraje 40ti členná posádková hudba Hradce Králové. Státní vlajky budou držet vojáci s doprovodem, vlajku Sezemic a vlajku Dobrovolných hasičů pak sami hasiči. Doprovod jim zajistí malí sportovci a skauti. U sochy budou přítomni také vojáci v dobových uniformách. Socha bude odhalena za zvuku české státní hymny. Poté je pro přítomné hosty připraveno neformální setkání v sále radnice.

Abychom mohli nahlédnout lépe do nejstarší historie, město připravilo také dvě výstavy. Historická část bude instalována v prostorách staré radnice, současnost a prezentace jednotlivých zájmových organizací pak v nové radnici.

Obě výstavy budou otevřeny po oba dva dny od 9 do 19 hodin. O víkendu budou k vidění dokonce originály zakládacích listin a další cenné materiály zapůjčené jednak ze Státního archivu Zámorsk a jednak z Muzea Pardubice. Ti, kteří se do Sezemic nedostanou v tyto dny, o nic nepřijdou, výstava potrvá až do konce června. Otevírací doba dalších dnů bude ještě upřesněna.

Tolik tedy program oslav. Ti, kteří zavítají do Sezemic v těchto dnech, nechť si prohlédnou historické skvosty, projdou si městečko a dobře se baví. Sezemice nejsou totiž jen o minulosti, ale také o současnosti, a to velmi bohaté.

Tak tedy, vítejte!

Majka Schillerová, tisková mluvčí oslav

SEZEMICE SLAVÍ S MARTINEM MAXOU

Martine, kromě Vaší úspěšné pěvecké kariéry jste se ukázal v loňském silvestrovském pořadu vedle paní Bubílkové jako skvělý bavič. Byla pro Vás tato role náročná nebo jste si také jako my, diváci, užíval?

Musím se přiznat, že ano. Občas mě totiž baví dělat si legraci ze sebe samotného a o tom vlastně silvestrovské natáčení bylo. Navíc tam vládla veselá atmosféra a já už jsem z reakcí diváků, kteří byli natáčení pří-

tomni, začal tušit, že tento pořad diváky u televizorů nejspíš opravdu pobaví. Silvestrovská televizní sledovanost mi nakonec dala za pravdu. Musím se ale přiznat, že tentokrát byla má role poměrně náročná, čímž mám na mysli, že jsem se musel naučit nazpaměť opravdu značné množství textu, který mi předepisoval scénář, a to nebylo jednoduché. Musel jsem zkrátka biflovat jako za starých časů ve škole.

Původním povoláním jste učitel? Uvažoval jste někdy, že se ke kantoričce vrátíte?

Říká se „nikdy neříkej nikdy“, ale já si přesto myslím, že se k této profesi už nikdy nevrátím. To, v čem se realizuji v posledních letech, mě totiž natolik naplňuje, že si opravdu nedokážu představit, že bych své původní povolání někdy v budoucnu opřáhl a začal znovu vyučovat. Miluji hudbu, poezii, výtvarné umění a v tomto svém světě si tiše brouzdám už několik let, a když dá bůh, budu se v něm brouzdat i nadále.

Měla jsem příležitost s Vámi realizovat různé akce. Vždy jsem se setkala s velice pozitivními reakcemi od něžného pohlaví. Ale pozor, od všech věkových kategorií – od těch nejmenších až po ty odrostlejší. Dokážete si odpovědět, v čem se skrývá v souvislosti s Vámi tato výjimečnost?

Nevim, zda je to výjimečnost, ale pravdou je, že mé publikum není vlastně věkově ani trochu ohraničeno. U těch dospělých si to vysvětluji tím, že se naučili naslouchat mým textům, objevili v nich možná i své vlastní příběhy a uvěřili mi, že ty své písničky opravdu píšu srdcem a nikoliv proto, aby mi přinesly slávu a bohatství. Možná se mýlím, ale každopádně toužím po tom, aby mě lidé takto vnímali, protože takový opravdu jsem. No a u těch nejmenších je to možná podobné. Sám mám tři děti v různých věkových obdobích a snažím se k nim být vždy vlídným tátou a zároveň tak trochu kamarádem. A ani v tomto se nepřetvařuji a možná to ze mě to mé nejmladší publikum nějak vycítilo.

Jaké jste měl dětství?

Své dětství považuji za velmi krásné. Vyrůstal jsem sice ve velmi skromných poměrech, ale vše mi vrchovatě nahrazovali moji rodiče svým milým a nesobeckým přístupem nejen ke mně a mým sourozencům, ale ke světu všeobecně. Zahrnovali mě láskou, umožnili mi vystudovat, a to i přesto, že občas sami třeli bídu s nouzí. Jsem jim za to velmi vděčný a rád bych tohle jejich poselství postupně předal zase na oplátku všem svým dětem.

Co Vás dokáže pořádně naštvat a naopak co Vám udělá velkou radost?

Obecně mě štve všeobijající pokrytectví, které se dle mého názoru stalo v naší společnosti jakousi všeobecně akceptovanou součástí žebříčku hodnot. Pevně se v něm zahnízdlilo a všichni s ním už tak nějak počítají a tolerují jej. A to jakkoliv jsou jeho vnější projevy ubohé a argumenty k jeho zdůvodnění chabé. Připadá mi, jako by lidé už ztratili sílu oddělovat zrno od plev a vytvářet si své vlastní názory. Občas si v naší zemi připadám jako ten malý chlapeček z pohádky o císařových nových šatech, ve kterých se císařpán proměňoval nahý po ulici a dav pokrytecky jásal nad tím, jaké má krásné šaty. A když chlapeček ve své dětské bezelstnosti prohlásil, že císař je přece nahý, všichni kolem něj řekli jen „kuš!“ A tohle cítím kolem sebe všude, kam se podívám a pochopitelně i v kultuře, kde mi občas zůstává rozum stát nad

tím, jakým slaboduchým blábolům dokáže ta naše slovuťná „odborná veřejnost“ přisoudit umělecký kredit. Nu a radost mi naopak udělá, pokud se setkám s někým, kdo těmto trendům dokáže vzdorovat a mít svůj vlastní názor. Stává se mi to ale už jen zřídka.

Čím se nejvíce odreagujete od práce? Umíte relaxovat?

Paradoxně dokážu nejlépe relaxovat tím, že své tělo fyzicky doslova odrovnám. V ten okamžik cítím, jak se deprese, s níž celý život svádím boj, náhle rozplývají a vládu nad myslí na nějaký čas převzímou endorfiny, na něž jsem si tímto vypěstoval závislost. Potíž je ale v tom, že i tyhle endorfiny časem ztrácí na síle a zvýšit jejich dávku nelze. Člověk stárne a není už schopen takhle zátěže dál zvyšovat, spíš naopak, různé tělesné neduhy ho nakonec přinutí postupně ubrat plyn. Ocítá se tak v začarovaném kruhu a začíná mu pomalu docházet, že tenhle závod nemůže vyhrát. Tak jako mě. Kdoví, jak tahle štvance nakonec dopadne.

Jakým jste tatškou? Jste jen za toho hodného nebo dokážete (v případě těch dvou starších potomků) také zvýšit hlas?

Jak už jsem řekl, snažím se být vždy tím vlídným tátou. Na své děti jsem hlas nikdy nezvýšil, nikdy jsem je netrestal. Přesto nemám pocit, že bych pro ně nebyl autoritou, nebo že by byly nějak rozmazlené. Naopak, jsem si jistý, že mají dobré srdce a já je mám moc rád pro jejich nesobeckost a schopnost empatie, která mě vždy dojde.

Jaké jsou Vaše plány na tento rok? Neláká Vás kromě již zmiňovaných aktivit vyzkoušet třeba divadlo? Dostal jste už nějakou nabídku i zazpívat si v některém z uváděných nebo připravovaných muzikálů?

Kromě běžného koncertování se pracovních příležitostí na příští rok rýsuje hned několik, nicméně nechce se mi o nich zatím hovořit, dokud nenabudou zcela konkrétních obrysů. V každém případě o nich budou moji případní příznivci včas informováni na mých webových stránkách www.martinmaxa.cz.

Naše město si připomíná v těchto dnech 780 let od první dochované zmínky. Jsme velice rádi, že jste spolu s paní Bubílkovou a Vašimi dalšími kolegy přijal pozvání a budete toto významné výročí slavit s námi.

Děkuji za rozhovor a v sobotu 16. června večer na viděnou.

Rozhovor připravila Marie Schillerová

Hostem oslav také Zuzana Bubílková

- žena, která se v životě dokáže postavit k problémům čelem
- žena, jejíž glosy a humor rozvlní vždycky vaše bránice
- skvělá moderátorka
- Češka nebo Slovenka?

Paní Bubílková, před několika týdny jsme mohli prostřednictvím televizních obrazovek nahlédnout do Vaší třinácté komnaty. V ní byla ukryta spousta Vašich těžkých životních situací. A Vy jste se s nimi porvala, jak se patří. Věříte na osud nebo máte nějaké životní krédo, třeba typu – Co mě nezabije, to mě posílí?

Spíše – pokud nejde o život, tak nejde o nic. A když pak prožijete v reálu i ten pohled zubaté vám přímo do tváře,

v mém případě do krku, tak zjistíte, že to je to jediné krédo, které má v sobě podstatu bytí a hodnot. V osud nevěřím. Ale ve shodu okolností, to ano. Byla to shoda okolností, že jsem se za bývalého režimu jako dcera nestraníků a bývalých živnostníků dostala k novinářině, byla to shoda okolností, že jsem se v době listopadu 89 dostala ze Slovenska do Čech, byla to shoda okolností, že si Miloslav Šimek přečetl mou první knížku Co kamery neviděly, že mi zatelefonoval, pozval do divadla, že jsme si padli do oka a byla to shoda okolností, že nás společně angažo-

val Michael Fleischman na právě vznikající Frekvenci 1 a chtěl, aby-
chom společně dělali politickou satiru. No a dál už ty shody okolností
znáte. V těch se už několik let patlá bulvár.

**Několik let jste kromě jiného měla velice úspěšný zábavný pořad s pa-
nem Šimkem. Po jeho smrti jste se rozhodla pokračovat... Byl Váš po-
řad byl nejsledovanějším v rámci silvestrovských pořadů v roce 2006,
skončil. Byl Vám sdělen důvod?**

Oficiální důvod zněl, že jsem se nevešla do programové struktury na
první pololetí. To mě fakt pobavilo. Zajímavé bylo, že jsem se to do-
zvěděla v den, kdy se schválila Topolánková vláda...

**Jak se Vám spolupracovalo a spolupracuje s Martinem Maxou. Většinu
z nás totiž přesvědčil, že není jenom vynikajícím zpěvákem, ale i vý-
borným bavičem.**

Prozradil mi, že kdysi chtěl být hercem. Myslím, že by na to měl.
Kromě toho, že je na něho pěkný pohled (pochopitelně, očima ženy,
u mužů to má podstatně horší), má výbornou paměť, neuráží se a mí-
luje, když se obecenstvo baví. A nebojí se. To je také důležité. Teď mně
honí, abych pro nás napsala na vystoupení novou scénku. Přiznám se,
že jsem mu to slíbila, ale ještě na ni nedošlo, protože jsem zaneprázd-
něná sháněním práce na druhé pololetí. Není to jednoduché přijít ze
dne na den do úplně nové situace a složenky se musí platit. Ale už jsem
začala a to je nejdůležitější. Takže náš společný pořad by dostal kom-
paktnější podobu. A jelikož scénky z našich televizí a prken úplně zmi-
zely, u diváků je po nich hlad. V televizích se totiž pracuje v takových
vlnách. Když jedna televize začne prát do lidí zábavu a má úspěch,
všechny ji začnou kopírovat, a tak se divák málem ubaví k smrti. Pak
někdo zavelí, že zábavu musí nahradit stupidní filmy a reality show,
tak všechny televize začnou zavírat lidi do baráků, barů, sledují je ka-
merami pomalu i na záchodě. Já jsem minule jednomu dramaturgovi,
který mi něco plácal o moderní zábavě, kterou ta moje a Martinova ne-
ní, navrhla, že bychom mohli udělat reality show v domově důchodců.
Jak se přes den senioři mlátí holí, půjčují si protézy, s erotickou noční
přílohou, jak dědečka sundávají z babičky, ne kvůli erotickému vzpla-
nutí, ale proto, že se mu sekly plotýnky. A víte, že to málem vzal váž-
ně? Myslím, že to vypovídá o mnohém. A jsem ráda, že Martin má na
toto současné realitní šílenství podobný názor. Mladí na televizi stejně
zívají a starým to nic neříká.

**Jarní dny spíše připomínají léto – sluníčko, vysoké teploty... jak si Vy
užíváte volné chvíle?**

Chodím na procházky a večer vystupuji. A když mám volno, tak jed-
nám a zajišťuji si práci. Teď například jednám s Frekvencí 1 o spolu-
práci od září a podepisuji smlouvu s jedním vydavatelstvím na vydání
mé další knížky, která by navazovala na mou předešlou z roku 1993 Co
kamery neviděly. Byl by to příběh ze zákulisí showbyznysu. A myslím,
že to bude hustý.

Co Vás dokáže pořádně rozhodit a naopak hodně potěšit?

Rozhodí mě, když vidím, jak se v televizích dramaturgové, kteří se
mi ještě nedávno klaněli, ke mně chovají, jako kdybych byla infikovaná
ebolou. Jsem pro ně problém. Nikdo totiž přesně neví, proč mě zlikvi-
dovali a tuší, že to mělo politické pozadí. No a s politiky si to nechce
rozházet nikdo. A co mě potěší? Normální lidé, kteří mě oslovují na u-
lici a přijdou se na mě podívat do divadla a pak za mnou chodí a tvrdí,
že se bavili víc než v televizi. Jo, a také mi říkají, že ve skutečnosti vy-
padám mnohem lépe než v televizi a nechápou, jak je to možné, neboť
většinou žen televizní kamera naopak přidává. Je to můj problém už od
prvního vystoupení v televizi. Nevím, čím to je. Špatným líčením, nebo
nasvícením, nebo tím, jak mě režiséři chtějí vidět. Kdysi mě to štvalo,
teď jsem ráda. Představte si, kdyby si lidi říkali: Ta Bubílková v televi-
zi vypadá dobře, ale ve skutečnosti, hrůza. Vidíte, člověk si na všem
musí umět najít něco pozitivního.

**Narodila jste se na Moravě, pak jste žila několik let na Slovensku a teď
opět v Praze. Říká se: „Všude dobře, doma nejlépe“ Kde je pro Vás
„doma“?**

To neřeším. Doma jsem tam, kde právě jsem. Dokázala bych si zvyk-
nout všude, kde bych měla práci, nějaký bytík, přátele a cítila se tam
dobře. Jo a ještě něco potřebuji. Nekonfliktní okolí. Nesnesla bych roz-
hádané sousedy nebo galérku.

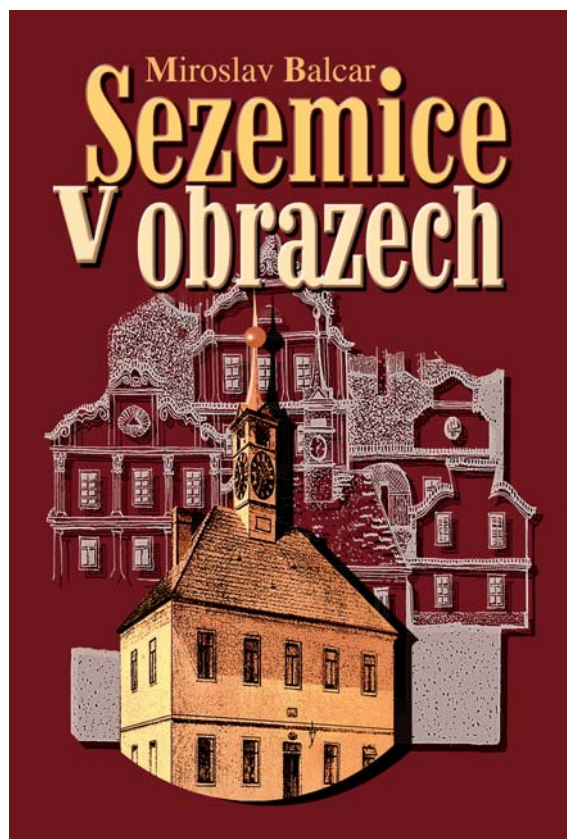
Co dobrého umíte uvařit a co nejraději jíte?

Uvařit neumím nic. To není póza, to je fakt. Jím většinou ryby nebo
kuřecí stehno hosené na vodu bez tuku, syrovou zeleninu, míchám si
tvarohové pomazánky, loupnu ovoce a mlsám jogurty. Občas ujezu na
párcích. Sladké nesnáším. Byla bych dobrou prodavačkou v cukrárně.
Zákusků bych se zaručeně ani nedotkla. Nevím proč, ale na rozdíl od
mé matky, která při pohledu na sladké dostává Pavlovův reflex, já pr-
chám k masu. Takže kuchařku rozhodně nevydám. To slibuji.

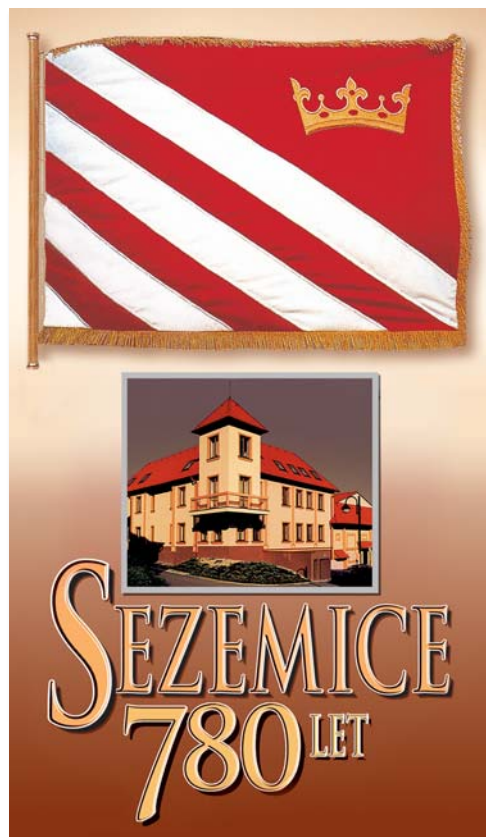
Děkuji Vám za rozhovor a v sobotu 16. června se těšíme na viděnou.

Majka Schillerová

PUBLIKACE VYDANÉ K 780. VÝROČÍ

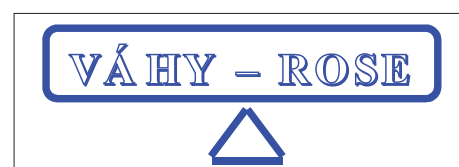
◀
Sezemice v obrazech
Barevná publikace
Sezemice očima výtvarníků.
Rozměr 16x24 cm, 96 stran,
vazba V2

▶
Sezemice 780 let
Barevná publikace o historii
a současnosti Sezemice
a přisloučených obcí.
Rozměr 11,5x21 cm, 40 stran,
vazba V1

1227 2007

Partneři oslav

Další partneři oslav

Mediální partneři oslav

